

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Der stod en Gran saa rank og skøn

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Der stod en Gran saa rank og skøn", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole*. - 1946, 1944-1964, s. 354. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid111640.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

No. 124. Brun og Balle.

Egen Melodi af *Johanne Fenger* .

Der stod en Gran saa rank og skøn,
Saa vintergrøn,
Den stod paa Norges Fjelde;
Sin Top den løfted kæk i Sky,
355 I Herrens Ly,
Trods Vind og Staal og Ælde.

Der stod en Bøg i Danelund,
Paa Fædres Grund,
Alt med sin hvalvte Bue,
Trods Hagelveir og Hvirvelkast
Den stod dog fast,
Saa det var Lyst at skue.

Men ak, det gaaer hver Stamme gild,
Som Ygdrasill,
Den trøskes og den falder,
Det volder Nidhøgs Ormetand,
Hver Bøg og Gran
Som Asken har sin Alder.

Hør Lundens Suk og Klippens Drøn!
Hver Nordens Søn
En modig Taare fælde!
Thi, ak! paa Rad de faldt paa Stand,
Den Bøg, den Gran,
Som pryded Mark og Fjelde.

Nu sidder fattig Fugl i Støv,
Paa brune Løv,
Hvor skal han vel sig hvile?
Hvor skal han kvidre nu i Vang
Sin Aftensang?
Paa Tidsel, Torn og Pile?

Ak, skal da slige Stammer to
Ei meer opgroe,
Paa Fjeldet og i Skoven;
Skal Klang ei meer, fra Top og Green,
Fra Lund og Steen,
Nu mødes over Voven!

356

Skal fattig Fugl i øde Lund,
Om Aftenstund
Kun sjunge for de Døde?
Skal Sangen tone sorrigfuld:
Ak! under Muld
Nu hviler Nordens Grøde!

Ak, skal nu savne Kvist og Skjul
Den Himmel-Fugl,
Som sang for vore Fædre!
Da svinger den fra Bøigd og By
Sig over Sky,

Ak, ak! det Gud os bedre!

O, Brødre dog! den samme Fugl
Saa sødt om Juul
Og sang for vores Vugge;
Ak, skal nu vore arme Smaa
At høre faae
For Sang kun hule Sukke!

O Vuggevise dyb og sød!
Som Nyn du lød
Paa Tonen, Engle sjunge,
O Skam og Skade, blodig Synd!
Skal disse Nyn
Uddøe paa Danmarks Tunge!

O nei, Fuld-Sødskende i Nord!
Det ved sit Ord
I Naade Gud forbyde!
Den gamle Rod han skiænke Held
Paa Mark og Fjeld,
Til Kvist og Top at skyde!

357

O Sødskende! den Stub nu tør,
Men frodig før,
Vi vil med Taarer væde;
Da avles under Hjertesuk
Saa mild en Dug,
Som Taarer, Engle græde.

O Dug! hvis Hjem ei Verden veed,
O fald hened
Paa Stub med Kraft fra oven!
Da skyde skal til Dane-Bod,
Som Jesse-Rod,
Den Stub i Dane-Skoven.

O Himmel-Fugl! forlad os ei!
Den trange Vei
Gaaer let, naar sødt du sjunger;
O bliv hos os, og læg din Sang,
Med liflig Klang,
Paa Danske Barne-Tunger!

Ak, ingen Bøg og ingen Gran
Vi har i Land,
Som værdig kan dig bære!
Men, o forsmå ei snevre Bur
I Hjerteskur;
Saa skal dig Stammen ære.

O Sødskende! forstaaer min Sang,
Med sælsom Klang,
Ei blot om Brun og Balle!
Om dem og deres Rod jeg sang
I Danevang,
Og Stubben er vi alle.

358

Det var de sidste Krone-Skud,
Som nu gik ud,
Paa gamle Træ i Norden,
Paa Stammen, som for Luthers Haand
Med hellig Aand
Sig hæved høit fra Jorden.

Ad Aare falder Jubelfest,
For Herrens Præst,
Ja, holdes i Guds Rige,
Thi skyndte sig de Bisper to
Nu og saa fro
I Choret at opstige.

Der skal de staae i høien Ghor,
For Alterbord,
Paa Danske Bispestade,
Og sjunge høit med Englemund
Af Hjertens Grund
Med Hersleb, Brochmand, Plade.

De takke skal, som Bud fra Nord,
For Herrens Ord
Paa Morten Luthers Tunge;
For Røsten, som i Julesang
Paa den udklang,
Skal Kingo Psalmer sjunge.

Det er en Lyst at tænke paa,
Hvor de mon staae,
Langt meer dog der at være;
Det Andet er, end over Gruus
Af Herrens Huus
At græde for Hans Ære.

359

O vee! o hvilken Jubelfest
For Herrens Præst
Kan vi paa Gruset holde!
Hans Aand forsvandt, hans Kraft og Tro,
Mon de vel boe
I Hjerter, vantro, kolde?

O vel da dem, de Luther-Mænd!
At de sov hen
Før Jubel-Festens Dage!
Her tegner kun til slig en Fest,
Hvor Graad er bedst,
Hvor Sang er Suk og Klage.

Dog Aand! hvi bølger, bruser du,
Saa mod i Hu?
Lad ikkun Herren raade!
Ei giælder Tegn, ei værger Magt
Imod hans Agt,
Og evig er Hans Naade.

Er Formiddag end sort som Nat,
Kan Soel dog brat
I Kraft bestraale Jorden,
Saa dages kan for Herrens Præst
En Jubelfest,
Mens Aar gaaer om i Norden.

Vi haabe tør: Halleluja
Skal klinge da
Fra Hjerte, Mund og Tunge,
Saa Lov og Tak for Vittenberg,
I Lund, paa Bjerg,
Med Kingo høit vi sjunge!